

200705233/1.

Datum uitspraak: 22 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/29549 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 12 juni 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 juni 2007, verzonden op 27 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) opgedragen opnieuw te beslissen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte in de omstandigheid dat de echtgenoot van de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel is verleend op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) aanleiding heeft gezien voor het oordeel dat het besluit van 23 mei 2006 is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

2.1.1. De rechtbank heeft voor zover hier van belang het volgende overwogen.

"2.8 [...] Uit het feit dat de echtgenoot van eiseres wel een vergunning heeft verkregen op de a-grond, blijkt dat ofwel de echtgenoot niet is tegengeworpen dat hij geen reisbescheiden heeft kunnen overleggen zodat van zijn relaas geen positieve overtuigingskracht uit hoefde te gaan, ofwel dat hem dit wel is tegengeworpen maar dat zijn relaas die overtuigingskracht wel bezat. In het eerste geval is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd waarom eiseres wel wordt tegengeworpen dat zij geen reisbescheiden heeft overgelegd terwijl zij gezamenlijk dezelfde reis gemaakt hebben. In het tweede geval is niet duidelijk waarom de echtgenoot van eiseres niet wordt tegengeworpen dat de bedreigingen door de vader van eiseres niet geloofwaardig zijn en voorts voor hem redenen mochten zijn om het land, Wit Rusland, waar hij blijkens zijn verklaringen wel legaal zou kunnen verblijven, te verlaten en terug te keren naar Afghanistan

terwijl diezelfde bedreigingen aan het adres van eiseres ongeloofwaardig worden bevonden en van haar verlangd wordt dat zij terugkeert naar het land van herkomst om een mvv aan te vragen voor gezinshereniging. [...] Tevens is dan onbegrijpelijk dat de ongerijmdheden die verweerder heeft geconstateerd tussen de verklaringen van eiseres en haar echtgenoot juist bij haar afbreuk doen aan de positieve overtuigingskracht van het relaas van eiseres, terwijl dit kennelijk niet het geval zou zijn ten aanzien van de echtgenoot."

2.1.2. In de toelichting op de grief wordt aangevoerd dat de rechtbank heeft miskend dat de vreemdeling afkomstig is uit een ander land dan haar echtgenoot. De vreemdeling is afkomstig uit Wit-Rusland en haar echtgenoot uit Afghanistan. De asielrelazen dienen te worden afgezet tegen de onderscheiden landen van herkomst. Het relaas van de echtgenoot, voor zover het de omstandigheden in Wit-Rusland betreft, zijn niet op hun merites beoordeeld, nu dat niet zijn land van herkomst is.

2.1.3. Niet in geschil is dat de vreemdeling van Wit-Russische en haar echtgenoot van Afghaanse nationaliteit is.

Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 ziet, evenals artikel 1 (A), onder 2, van het Vluchtelingenverdrag, uitsluitend op personen die zich uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van deze bepalingen bevinden buiten het land, waarvan zij de nationaliteit hebben en die de bescherming van dat land niet kunnen of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet willen invoeren. Genoemde bepalingen bieden geen grond voor het oordeel dat in een situatie als de onderhavige hiervan dient te worden afgeweken. De minister heeft het asielrelaas van de vreemdeling dan ook terecht beoordeeld in het licht van haar nationaliteit.

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank ten onrechte haar oordeel dat het besluit van 23 mei 2006 is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Awb heeft doen steunen op de omstandigheid dat de echtgenoot van de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel is verleend op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 12 juni 2007 in zaak nr. 06/29549;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

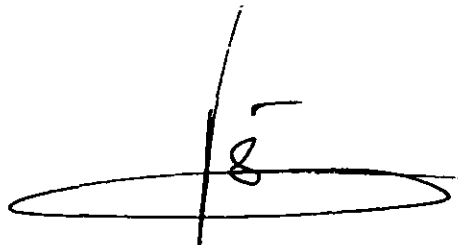
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 november 2007

210.

Verzonden: 22 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevensittingsplaats Groningen,
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/29549

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Wit-Russische nationaliteit,
V-nummer
eiseres,
gemachtigde: mw. mr. M. Grimm, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mw. mr. F.W.A. Croonen, ambtenaar ten departemente.

IND lokatie:	
Dossiernr:	0204 25 J000
ULAD ontvangstdatum:	
Briefnr:	
IND ontvangst datum:	29 JUN 2007
Registratie in INDIS	naam m.k.w. Cifren
Invoer: controle	naam datum
	unit

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 24 en 25 april 2002 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft, na een tweetal ingetrokken beschikkingen de dato 7 februari 2003 en 26 mei 2005, bij beschikking van 23 mei 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepsschrift van 19 juni heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 1 mei 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiseres heeft de volgende feiten en omstandigheden aan haar asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiseres heeft Wit-Rusland verlaten in februari 2002 vanwege problemen met haar vader. Die problemen zijn begonnen na haar huwelijk te op met van Afghaanse nationaliteit. Eiseres durfde niet aan haar vader te vertellen dat zij een man afkomstig uit Afghanistan ontmoet had omdat haar vader van wie de broer tijdens de Afghaanse oorlog is gesneuveld, een afkeer had van Afghanen. Zij heeft haar vader pas, nadat ze in het geheim getrouwd was en toen zij zwanger was, over de ontmoeting verteld. Haar vader heeft haar daarop zo ernstig mishandeld dat zij bewusteloos raakte en in het ziekenhuis diende te worden opgenomen. In het ziekenhuis kreeg zij een miskraam. Na drie dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven, werd zij ontslagen. Bij haar ontslag ontving zij een soort van uittreksel. Eiseres heeft geen aangifte van de mishandeling gedaan omdat dat volgens haar geen zin had en omdat het onmogelijk was om bescherming van de autoriteiten te krijgen omdat de vader van eiseres bij de politie werkte. Bovendien is het algemeen bekend dat de politie mensen in haar land van herkomst niet beschermt. Twee weken na haar ontslag werd eiseres weer in het ziekenhuis opgenomen. Eiseres is tijdens die opname vroegtijdig uit het ziekenhuis vertrokken omdat haar vader via haar oma achter haar verblijfplaats was gekomen en zij bang was dat hij haar zou meenemen. Eiseres heeft haar toevlucht gezocht bij haar man. Sedertdien hebben eiseres en haar man op verschillende adressen in gewoond. Steeds moesten zij vluchten voor de vader van eiseres die via zijn contacten meermaals achter het verblijfsadres kwam. Na twee jaar te zijn verhuisd van de ene woning naar de andere woning, besloot de man van eiseres om terug te gaan naar Afghanistan omdat de oorlog met de Taliban voorbij was. Daar verbleven eiseres en haar man in Op 16 februari 2002 werd de man van eiseres meegenomen. Op 17 april 2002 heeft de schoonvader van eiseres haar opgehaald en naar haar man gebracht. Met een auto zijn zij naar Iran gebracht. Van Iran zijn zij per vliegtuig gereisd naar een voor eiseres onbekende plaats. Daar stond een man op hen te wachten aan wie haar man de paspoorten heeft gegeven. Zij zijn met de auto verder gereisd en zijn na zeven of acht uur op 22 april 2002 in Nederland aangekomen. Eiseres heeft nog steeds littekens op haar armen, haar rechterbeen, haar lip en haar hoofd als gevolg van de mishandeling. Verder heeft zij te kampen met knieklachten, ziekte en ontstekingen, heeft zij nog een miskraam gekregen en heeft zij een bloeding gehad.

2.2. Bij zijn besluitvorming heeft verweerder betrokken dat er sprake is van omstandigheden als genoemd in artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en voorts dat er geen positieve overtuigingskracht uitgaat van het asielrelaas van de eiseres. Verweerder heeft hiertoe het volgende overwogen. Eiseres heeft toerekenbaar onvoldoende documenten overgelegd ter staving van de door haar gestelde identiteit, nationaliteit en reisroute. Eventuele medische- en/of geheugenproblemen doen niet af aan de op eiseres rustende verplichting om documenten over te leggen. Het is niet aannemelijk dat eiseres geen enkel indicatief bewijs van de reis van Wit-Rusland naar Afghanistan en van haar reis van Afghanistan naar Nederland kan overleggen, noch dat zij in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over de reisroute te geven. De verklaringen van eiseres dat haar echtgenoot de reis heeft geregeld, dat zij de hele reis heeft geslapen en dat zij van haar echtgenoot niet om zich heen mocht kijken, worden als onvoldoende van de hand gewezen. Van een persoon die verklaart een dergelijke reis te hebben gemaakt, mag in alle redelijkheid

worden verwacht dat informatie kan worden verschaft over eenvoudige zaken als de luchtvaartmaatschappij waarmee zij heeft gevlogen en de plaats of het land waar zij met het vliegtuig is geland. Voorts hebben eiseres en haar echtgenoot onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd. De echtgenoot van eiseres heeft tijdens het eerste gehoor verklaard dat vanaf Mashad in het vliegtuig een reisagent naast hen zat. Eiseres heeft tijdens het eerste gehoor echter verklaard dat zij tijdens de vlucht door niemand zijn begeleid. Gelet op de ingevolge het beleid geldende bewijslastverdeling, was verweerder niet gehouden om eiseres met deze tegenstrijdigheden te confronteren. Ten slotte geldt dat de omstandigheid dat eiseres een op 7 april 2003 gedateerd identiteitsdocument heeft overgelegd, waarop vermeld is dat het is afgegeven aan haar vader om aan te tonen dat hij werkzaam is als inspecteur bij de paspoort- en visumdienst van het districtsbestuur van Binnenlandse Zaken in Minsk in de rang van majoor bij de politie, niet afdoet aan het toerekenbaar niet overleggen van documenten ter staving van de gestelde reis dan wel het toerekenbaar niet overleggen van het gebruikte grensoverschrijdingdocumenten. Voorts meent verweerder dat de verklaringen van eiseres over de totstandkoming van het overgelegde document, alsook over de wijze waarop zij hierover beschikking heeft gekregen vaag en summier zijn. Aan dit document kan geen betekenis worden toegekend. Verder kan, rekening houdend met hetgeen bekend is over de werking van het geheugen in stressvolle situaties, niet gevolgd worden dat eiseres in het geheel geen adresinformatie kan verschaffen over de plaatsen waar zij in de bedoelde periode verbleven heeft. Dit kan evenmin de onderling tegenstrijdige verklaringen van eiseres en haar echtgenoot over de frequentie van de verhuizingen en over het aantal personen waarmee zij woonden, verklaren. Onverminderd geldt dat eiseres vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin zij vele malen zou zijn verhuisd. Op grond daarvan kan aan deze verhuizingen geen geloof worden gehecht. Ook hier geldt dat verweerder op grond van het beleid niet gehouden was om eiseres met deze tegenstrijdigheden te confronteren. Voorts overweegt verweerder dat de mishandeling van eiseres door haar vader geen aanknopingspunt heeft met één van de in het Vluchtelingenverdrag genoemde vervolgingsgronden. Verder is het niet aannemelijk dat haar vader haar verblijfplaats heeft achterhaald en om die reden evenmin dat hij die in de toekomst wel zal achterhalen, nu niet uitgegaan kan worden van de verklaringen van eiseres over de gestelde verhuizingen. Daarbij komt dat eiseres in de zienswijze, anders dan door de mogelijkheid van strafvervolging van haar vader te benadrukken, niet gemotiveerd is ingegaan op hetgeen in het voornemen is overwogen over de mogelijkheid om aangifte te doen van gezagsmisbruik door de politie. Blijkens het "Country Report on Human Rights Practises" van 2004, onderdeel d, bestaat de mogelijkheid om van het gezagsmisbruik van de politie aangifte te doen bij de openbaar aanklager, waarna strafvervolging kan volgen. Eiseres kan derhalve tegen de problemen met haar vader de bescherming van de Wit-Russische autoriteiten inroepen. Eveneens kan zij zich aan zijn invloedssfeer onttrekken door zich in een ander deel van Wit-Rusland te vestigen. Tenslotte is gesteld noch gebleken dat eiseres niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning regulier, alsook dat niet aannemelijk is geworden dat van de echtgenoot en de kinderen niet gevergd zou kunnen worden dat om zich in Wit-Rusland te vestigen. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen komt eiseres niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid onder a, Vw 2000. Eiseres heeft voorts niet aannemelijk weten te maken dat zij bij terugkeer in het land van herkomst te vrezen heeft voor een behandeling in strijd met artikel 3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en kan zij derhalve aan artikel 29, eerste lid onder b, Vw 2000 geen grond voor verblijfsaanvaarding ontleen. Verder heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat er in weerwil van het tijdsverloop, tussen de mishandeling (januari 2000) en haar vertrek uit Wit-Rusland (februari 2002) een verband is. Daarmee wordt niet voldaan aan de voorwaarden

van het traumatabeleid dat is neergelegd in paragraaf C1/4.4.2.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Omstandigheden die na het vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan en derhalve geen verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst kunnen geen aanleiding geven tot verblijfsaanvaarding op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Op grond hiervan kunnen de omstandigheden dat eiseres alleen haar gezin heeft en dat er sprake is van een aantal afwijzingen die telkens op een andere manier gemotiveerd werden, niet leiden tot een verblijfsaanvaarding. Aan de gestelde verhuizingen wordt bovendien geen geloof gehecht, op grond waarvan een doorlopend trauma niet aannemelijk is geworden. Verder overweegt verweerder dat alleen artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, Vw 2000 in verband met artikel 8 EVRM kunnen leiden tot een verblijfsvergunning asiel. Eiseres voldoet niet aan de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 neergelegde voorwaarde dat zij dient te beschikken over dezelfde nationaliteit als haar echtgenoot. Tenslotte faalt het beroep op artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb). Eiseres is door de omstandigheden dat in het kader van de behandeling van haar asielaanvraag tweemaal eerder een beslissing is genomen die later is ingetrokken, alsook dat de beslissingen deels anders zijn gemotiveerd, niet zodanig in haar belangen geschaad dat afwijking van de beleidsregel gerechtvaardigd is.

2.3 Eiseres heeft zich in de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat haar aanvraag ten onrechte is afgewezen. De bestreden beschikking is in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Ter toelichting heeft eiseres het volgende aangevoerd. Eiseres meent dat er in haar geval geen sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten. Bij haar vertrek naar Afghanistan had zij geen ander document nodig dan de toestemmingsverklaring van de Afghaanse ambassade. Voorts is de echtgenoot van eiseres, die dezelfde reisroute heeft afgelegd als eiseres, in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Het ontbreken van reisdocumenten is hem niet tegengeworpen, zodat dit ook niet aan eiseres kan worden tegengeworpen. Voor wat betreft de tegengeworpen tegenstrijdigheden, geldt dat haar echtgenoot heeft aangegeven dat de reisagent bij hem zat en dat eiseres om die reden van mening kan zijn geweest dat zij niet werd begeleid. Eiseres wijst in dit verband op haar gezondheidstoestand ten tijde van de reis, daarna en in feite ook nu nog. Op grond hiervan is het onjuist en onzorgvuldig om eventuele tegenstrijdigheden alsnog aan eiseres tegen te werpen. Voorts bestrijdt eiseres dat haar asielrelaas voor ongeloofwaardig dient te worden gehouden. Hiertoe overweegt zij het volgende. Een eerdere beschikking is ingetrokken, blijkens de intrekkingsmemo d.d. 28 oktober 2004, omdat deze zou zijn gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen, die deels betrekking hebben op bijzaken. Verweerder is ten minste gehouden om deze bijzaken te duiden. Verder heeft eiseres vanuit haar gezichtspunt, in feite hetzelfde verklaard over het verblijf in Wit-Rusland als haar echtgenoot. Daarbij dienen haar labiele geestelijke toestand, haar gezondheidsproblematiek en de traumatiserende gebeurtenissen in aanmerking te worden genomen. Voorts is het in strijd met "fairness", derhalve in strijd met artikel 2:4 Awb, dat zij niet is geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van haar echtgenoot. In dit verband wijst eiseres er op dat de verklaringen van haar man over de verhuizingen niet ongeloofwaardig zijn bevonden door verweerder. Eiseres stelt verder dat het onthouden van adressen waar zij heeft verbleven geen prioriteit is geweest voor haar. Daarbij komt dat het evident is dat de gebeurtenissen in Wit-Rusland, alsmede de verhuizing naar Afghanistan en het leven aldaar, een groot trauma en geheugenstoornissen kunnen opleveren. Eiseres meent voorts dat het belangrijk is dat de afkeer van haar vader van Afghanen, het verblijf in het ziekenhuis, de aanleiding hiervoor en het vervroegde vertrek uit het ziekenhuis omstandigheden zijn die op zich niet betwist zijn door verweerder en dat deze feiten ook in het verhaal van haar echtgenoot voorkomen.

Eiseres is verder van mening dat strafvervolgning van haar vader na een klacht van haarzelf, voor eiseres niet zou betekenen dat zij zich beschermd zou voelen. Dit heeft eiseres ook aangegeven tijdens haar nader gehoor in 2002. Voorts is er een identiteitsdocument d.d. 7 april 2003 overgelegd waarvan de authenticiteit, noch de inhoud is betwist door verweerder. Eiseres stelt zich op het standpunt dat niet uit te leggen valt dat haar echtgenoot een verblijfsstatus heeft op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 en zij niet. Eiseres heeft weliswaar een andere nationaliteit dan haar echtgenoot maar een deel van het vluchtverhaal is gelegen in haar land van herkomst. Van belang is hierbij dat eiseres en haar echtgenoot steeds samen zijn geweest. Er is ten onrechte geen juiste belangenafweging gemaakt. Verweerder had gebruik moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid dan wel zijn discretionaire bevoegdheid. Bovendien wijkt de beschikking af van het voornemen. Verweerder voert aan dat eiseres in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier en dat haar echtgenoot en kinderen zich zouden kunnen vestigen in Wit-Rusland. Deze wending in het verhaal is te laat opgeworpen en geeft bovendien geen pas. Voorts is de bestreden beschikking volgens eiseres in strijd met het evenredigheidsbeginsel. Eiseres meent verder dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, nu eiseres bij terugkeer in een isolement zal komen te verkeren. Eiseres beroept zich verder op artikel 8 EVRM aangezien gezinsleven noch in Wit-Rusland noch in Afghanistan mogelijk is. Verweerder had moeten bezien of voortzetting van het gezinsleven buiten Nederland mogelijk is. Eiseres doet ten slotte een beroep op artikel 4: 84 Awb. Bijzondere omstandigheden zijn gelegen in het feit dat vanaf 2002 verweerder tot twee maal toe de uiteindelijke beslissing heeft ingetrokken en dat de intrekkingen gezien de intrekkingmemoranda hun oorzaak vonden in motiveringsgebreken van verweerder. Eiseres is door de lange beslisduur wel degelijk in haar belangen geschaad.

Beoordeling van het beroep

2.3. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en e, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- e. die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

2.4. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.5. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Wit-Rusland zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.6. Verweerder heeft, onder toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 het asielrelaas ongeloofwaardig geacht omdat het positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiseres bestrijdt dit oordeel in beroep met verwijzing naar de beschikking die de echtgenoot van eiseres heeft ontvangen waarin hem, onder verwijzing naar artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor (on)bepaalde tijd is verleend.

2.7. Eiseres is in Wit-Rusland gehuwd met . Ten gevolge van dit huwelijk hebben zowel eiseres als haar echtgenoot problemen gekregen met de vader van eiseres. Zij zijn vervolgens, na een tijd ondergedoken te zijn in Wit-Rusland, samen gevlucht naar Afghanistan. Daar bleken zij niet te kunnen blijven vanwege het verleden van de echtgenoot van eiseres en vervolgens zijn ze gezamenlijk gevlucht naar Nederland.

2.8. Uit het dossier blijkt dat de echtgenoot van eiseres, de heer , ten tijde van de bestreden beschikking een vergunning asiel (on)bepaalde tijd heeft gekregen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000. Deze vergunning is tegelijkertijd omgezet in een vergunning voor onbepaalde tijd. Uit het dossier is niet gebleken op grond van welke beweegredenen en motivering verweerder, ondanks het feit dat hij twee eerdere negatieve beschikkingen voor de echtgenoot van eiseres en ook voor eiseres zelf heeft ingetrokken, de echtgenoot van eiseres alsnog een verblijfsvergunning heeft verleend. Ook ter zitting kon door gemachtigde van verweerder hierin geen inzage worden gegeven. Uit het feit dat de echtgenoot van eiseres wel een vergunning heeft verkregen op de a-grond, blijkt dat ofwel de echtgenoot niet is tegengeworpen dat hij geen reisbescheiden heeft kunnen overleggen zodat van zijn relaas geen positieve overtuigingskracht uit hoefde te gaan, ofwel dat hem dit wel is tegengeworpen maar dat zijn relaas die overtuigingskracht wel bezat. In het eerste geval is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd waarom eiseres wel wordt tegengeworpen dat zijn geen reisbescheiden heeft overgelegd terwijl zij gezamenlijk dezelfde reis gemaakt hebben. In het tweede geval is niet duidelijk waarom de echtgenoot van eiseres niet wordt tegengeworpen dat de bedreigingen door de vader van eiseres niet geloofwaardig zijn en voorts voor hem reden mochten zijn om het land, Wit Rusland, waar hij blijkens zijn verklaringen wel legaal zou kunnen verblijven, te verlaten en terug te keren naar Afghanistan terwijl diezelfde bedreigingen aan het adres van eiseres ongeloofwaardig worden bevonden en van haar verlangd wordt dat zij terugkeert naar het land van herkomst om een mvv aan te vragen voor gezinshereniging. In het laatste geval is ook niet duidelijk waarom van eiseres wel verlangd wordt dat zij alle straten kan benoemen waar zij gedurende de periode voorafgaand aan haar vertrek heeft gewoond terwijl dit kennelijk niet van haar echtgenoot wordt verlangd. Tevens is dan onbegrijpelijk dat de ongerijmdheden die verweerder heeft geconstateerd tussen de verklaringen van eiseres en haar echtgenoot juist bij haar afbreuk doen aan de positieve overtuigingskracht van het relaas van eiseres, terwijl dit kennelijk niet het geval zou zijn ten aanzien van de echtgenoot.

2.9. Hetgeen hiervoor is overwogen leidt er naar het oordeel van de rechtbank toe dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:46 Awb. Het beroep is om die reden gegrond. De overige beroepsgronden behoeven derhalve geen bespreking meer.

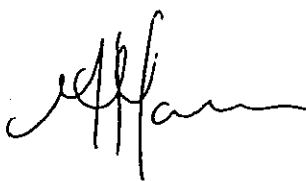
2.10. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat thans aanleiding. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de bestreden beschikking van 23 mei 2006;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier dient te voldoen.

Aldus gegeven door mr. R.L. Vucsán en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.K. van Haren als griffier op 12 juni 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 27 JUN 2007

VOOR AFSCRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

per fax ontv:
25-7-07/6

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. D.W. Stevens
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen
van 12 juni 2007
met kenmerk 06/29549

Inzake:

met IND-kenmerk 0204-25-8000
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. M. Grimm
advocaat te Groningen

Procesvertegenwoordiging
Zwolle
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

mr. M.M. Bosma
038 888 6263

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (verder: de rechtbank), van 12 juni 2007, verzonden op 27 juni 2007, met kenmerk Awb 06/29549 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 23 mei 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 25 april 2002 heeft verweerster een aanvraag om een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 23 mei 2006 de aanvraag afgewezen.
- 2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerster bij brief van 19 juni 2006 ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 De grief

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

“[...] Uit het feit dat echtgenoot van eiseres wel een vergunning heeft gekregen op de a-grond, blijkt dat ofwel de echtgenoot niet is tegengeworpen dat hij geen reisbescheiden heeft kunnen overleggen zodat van zijn relaas geen positieve overtuigingskracht diende uit te gaan, ofwel dat hem dit wel is tegengeworpen maar dat zijn relaas die overtuigingskracht wel bezat. In het eerste geval is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd waarom eiseres wel wordt tegengeworpen dat zij geen reisbescheiden heeft overgelegd terwijl zij samen terwijl zij gezamenlijk dezelfde reis gemaakt hebben. In het tweede geval is niet duidelijk waarom de echtgenoot van eiseres niet wordt tegengeworpen dat de bedreigingen door de vader van eiseres niet geloofwaardig zijn en voorts voor hem reden mochten zijn om het land, Wit Rusland, waar hij blijkens zijn verklaringen legaal zou kunnen verblijven, te verlaten en terug te keren naar Afghanistan terwijl diezelfde bedreigingen aan het adres van eiseres ongeloofwaardig worden bevonden en van haar verlangd wordt dat zij terugkeert naar het land van herkomst om een mvv aan te vragen voor gezinshereniging.[...]”

- 3.2 De rechtbank vervolgt haar overwegingen in rechtsoverweging 2.8 op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

“[...]”Tevens is dan onbegrijpelijk dat de ongerijmdheden die verweerder heeft geconstateerd tussen de verklaringen van eisers en haar echtgenoot juist bij haar afbreuk doen aan de positieve overtuigingskracht van het relaas van eiseres, terwijl dit kennelijk niet het geval zou zijn ten aanzien van de echtgenoot.[...]”

- 3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.9 en 2.10 op pagina 6 en 7 van de uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van die rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

- 4.1 Door in rechtsoverweging 2.8 van de bestreden uitspraak te overwegen als zij heeft gedaan, heeft de rechtbank miskend dat zij diende te beoordelen of de Staatssecretaris zich in het besluit van verweerster van 23 mei 2006, gelet op de feitelijke grondslag daarvan, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas een positieve overtuigingskracht ontbeert en mitsdien ongeloofwaardig is. Ten onrechte acht de rechtbank het besluit - en de motivering daarvan - waarbij aan de echtgenoot van verweerster een verblijfsvergunning voor (on)bepaalde tijd is verleend, richtinggevend dan wel betekenisvol voor de op de Staatssecretaris rustende motiveringsplicht ter zake van het afwijzende besluit van 23 mei 2006 van verweerster. Voor zover het door de rechtbank aldus overwogene moet worden begrepen dat zij een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel aanneemt, doet zij dat, zoals onderstaand nader zal worden uiteengezet, ten onrechte. Voor zover de rechtbank echter beoogt inzicht te krijgen in de besluitvorming en de motivering daarvan op de asielaanvraag van de echtgenoot van verweerster, door te overwegen als zij heeft gedaan, heeft de rechtbank miskend dat bij haar enkel het besluit van verweerster ter toetsing voorlag en ook overigens dat aan de motivering van het besluit waarbij aan de echtgenoot van verweerster een verblijfsvergunning is verleend, geen rechtsens te beschermen betekenis kon worden ontleend in de voorliggende zaak. De beroepsprocedure van verweerster is niet de weg om inzicht in die besluitvorming te krijgen. De rechtbank heeft dat evenzeer miskend. Ter toelichting van het voorgaande geldt het volgende.
- 4.2 Voor zover de aangevallen rechtsoverweging aldus dient te worden begrepen dat de rechtbank oordeelt dat de Staatssecretaris ten onrechte niet heeft gemotiveerd of verweerster een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel kon doen, overweegt de rechtbank dat ten onrechte. Daargelaten de vraag of de rechtbank door aldus te overwegen buiten de grenzen van het geschil is getreden nu dat beginsel niet van openbare orde is en het door verweerster aldus aangevoerde evenmin noopte tot toepassing van artikel 8:69, tweede lid, Awb, heeft de rechtbank miskend dat op voorhand uitgesloten is dat in de voorliggende zaak sprake is van gelijke gevallen. Daartoe is het volgende van belang.
- 4.3 Zoals uw Afdeling ondermeer in de uitspraak van 18 augustus 2003, nr. 200303171/1, JV 2003/445 heeft overwogen, wordt volgens onderdeel C1/4.2.4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (verder: Vc2000 en thans onder de nieuwe nummering: C1/2.2.4 Vc2000), onder land van herkomst verstaan het land, waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft.
- 4.4 De rechtbank miskent dat verweerster afkomstig is uit een ander land dan haar echtgenoot. Verweerster is immers afkomstig uit Wit-Rusland en haar echtgenoot uit Afghanistan. Reeds daarom is geen sprake van gelijke gevallen nu de Staatssecretaris zowel het asielrelaas van verweerster als dat van haar echtgenoot heeft afgezet tegen de situatie in hun onderscheidenlijke landen van herkomst.

Zie ook:

*-AbRS van 22 april 2003, nr. 200300650/1, (productie 2);
-AbRS van 23 januari 2004, nr. 200306979/1, JV 2004/104.*

- 4.5 Niet in geschil is dat verweerster de Wit-Russische nationaliteit heeft en haar echtgenoot de Afghaanse. Gelet ook op het bepaalde in voormeld artikel 1, onder A, aanhef en onder 2, van het Vluchtelingenverdrag heeft de rechtbank aldus in rechtsoverweging 2.8 van de aangevallen uitspraak miskend dat Staatssecretaris bij de beoordeling of verweerster een gegronde vrees heeft voor vervolging enkel het land van herkomst van verweerster en de aldaar gestelde problemen richtinggevend dan wel

betekenisvol hoeven achten bij de beoordeling van de asielaanvraag. Nu de echtgenoot van verweerster de Afghaanse nationaliteit heeft, bestaat reeds daarom geen aanknopingspunt om de inwilliging van zijn asielaanvraag en de gronden daarvoor richtinggevend te achten voor de beoordeling van die van verweerster. Van gelijke gevallen is aldus geen sprake, zodat het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt. De rechtbank heeft dat miskend door de verklaringen van verweerster in zoverre af te zetten tegen die van haar echtgenoot. Dat geldt ook voor de reden voor inwilliging van de asielaanvraag van de echtgenoot, reeds omdat zijn asielrelaas betrekking had op de situatie in zijn land van herkomst Afghanistan en niet op de situatie in Wit-Rusland. De rechtbank heeft dat ten onrechte niet onderkend. Reeds daarom komt de uitspraak voor vernietiging in aanmerking. Ook overigens komt de rechtbank voor vernietiging in aanmerking, nu de rechtbank ook anderszins de door haar te verrichten beoordeling van het aan haar ter toetsing voorgelegde besluit op onjuiste wijze heeft verricht.

- 4.6 Door bij haar oordeel in rechtsoverweging 3.8 de verklaringen van verweerster af te zetten tegen die van haar echtgenoot heeft de rechtbank ten onrechte het door haar te verrichten beoordelingskader van het besluit van 23 mei 2006 miskend. De rechtbank heeft niet onderkend dat de enige door haar te beantwoorden vraag was of de Staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van verweerster positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom ongeloofwaardig is. Het relaas en de geloofwaardigheid ervan van de echtgenoot van verweerster lag niet ter toetsing voor. De Staatssecretaris wijst ter toelichting op dat standpunt op het volgende.
- 4.7 Volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling wordt ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afgewezen, indien een vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op feiten en omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de Staatssecretaris aannemelijk te maken.
- 4.8 Veelal is een asielzoeker evenwel niet in staat en kan redelijkerwijs ook niet van hem worden gevergd zijn relaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om die asielzoeker tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de Staatssecretaris blijkens het gestelde in paragraaf C1/1 sub 2 en paragraaf C1/3 sub 2.2. en 3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (thans onder de nieuwe nummering: C1/1.2, C14/3.3.2 en C14/3.3.3 Vc 2000) het relaas en de daarin gestelde feiten en omstandigheden voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien is voor die tegemoetkoming vereist dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.
- 4.9 Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 27 januari 2003 in zaak no. 200206297/1; AB 2003, 286), komt de Staatssecretaris bij de toepassing van voormeld beleid in een concreet geval beoordelingsruimte toe. De Staatssecretaris beoordeelt de

geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige horen en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de horen van andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt hem in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. Het op deze wijze beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de Staatssecretaris brengt met zich dat de rechter die beoordeling terughoudend zal dienen te toetsen. Het vorenstaande geldt evenzeer voor de beoordeling door de Staatssecretaris van het realiteitsgehalte van de niet gestaafde vermoedens. Ook indien Staatssecretaris van oordeel is dat het asielrelaas op onderdelen aannemelijk gemaakt dan wel geloofwaardig is, zal de rechter het oordeel van de Staatssecretaris over de geloofwaardigheid van de andere onderdelen van dat relaas en de conclusies die de Staatssecretaris daaraan verbindt voor de geloofwaardigheid van de op dat relaas gebaseerde vrees voor vervolging terughoudend dienen te toetsen.

- 4.10 De terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan heeft geleid, aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering, moet toetsen, maar staat er aan in de weg dat de rechter bij die toetsing het eigen oordeel inzake de geloofwaardigheid in plaats stelt van dat van de Staatssecretaris.
- 4.11 De rechtbank heeft zich in de voorliggende zaak ten onrechte geen oordeel gevormd over hetgeen de Staatssecretaris omtrent het asielrelaas van verweerster heeft overwogen. De rechtbank heeft daarmee opgemeld toetsingskader miskend en daarnaast ten onrechte bij de door haar te verrichten beoordeling omstandigheden betrokken die de Staatssecretaris, gelet op hetgeen hij onder 4.3, 4.4 en 4.5 heeft opgemerkt, niet gehouden was bij die beoordeling te betrekken. De rechtbank heeft miskend dat het relaas van verweerster, daaronder begrepen het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000, dient te worden afgezet tegen hetgeen verweerster heeft aangevoerd omtrent de situatie in haar land van herkomst en de op haar betrekking hebbende gestelde omstandigheden aldaar. Dat heeft de Staatssecretaris, gelet op hetgeen in het beschikking van 23 mei 2006 op pagina 2, 3 en 4 is overwogen en mede gelet op het voornemen daartoe (pagina 1, 2, 3 en 4), voldoende kenbaar en deugdelijk gemotiveerd. Hetgeen de echtgenoot van eiseres aan zijn asielaanvraag ten grondslag heeft gelegd en overigens heeft aangevoerd heeft aangevoerd is in deze zaak niet van belang, reeds omdat bij de beoordeling van die asielaanvraag het land van herkomst van de echtgenoot, Afghanistan, ter toetsing aan de Staatssecretaris voorlag. De Staatssecretaris wijst voorts op het volgende.
- 4.12 In opgemelde jurisprudentie, bijvoorbeeld de uitspraak van 27 januari 2003 zoals in 4.10 aangehaald, overweegt uw Afdeling het volgende:
- "[...] De terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan heeft geleid, aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering, moet toetsen[...]."*
- 4.13 De rechtbank miskent in de bestreden uitspraak dat die overweging van uw Afdeling enkel ziet op de besluitvorming op de asielaanvraag van verweerster. De rechtsoverweging van uw Afdeling ziet niet op de beoordeling van het asielrelaas van verweerster afgezet tegen de beoordeling van de asielaanvraag en het asielrelaas van haar echtgenoot. Dat zou in deze zaak bovendien zinledig zijn, nu verweerster uit een ander land afkomstig is dan haar echtgenoot. Door in de bestreden rechtsoverweging een verband te leggen tussen de verklaringen van verweerster over haar land van herkomst en de ongeloofwaardigheid daarvan enerzijds, en de inwilliging van de asielaanvraag van de echtgenoot

van verweerster anderzijds, heeft de rechtbank miskend dat het relaas van de echtgenoot, voor zover het de omstandigheden in Wit-Rusland betreft, niet door de Staatssecretaris op zijn merites is beoordeeld, nu dat niet zijn land van herkomst is. De gestelde omstandigheden aldaar vielen aldus buiten de door de Staatssecretaris verrichtte beoordeling van dat asielrelaas.

- 3.14 Voor zover de rechtbank heeft overwogen dat de Staatssecretaris kennelijk aan de echtgenoot van verweerster niet het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw heeft tegengeworpen en het relaas van de echtgenoot van eiseres kennelijk wél geloofwaardig heeft geacht nu dat geen positieve overtuigingskracht ontbeerde en de asielaanvraag is ingewilligd, miskent de rechtbank wederom dat de motivering van het besluit van de echtgenoot en de feitelijke grondslag daarvan niet aan haar ter toetsing voorlag. Daartoe merkt de Staatssecretaris andermaal op dat de echtgenoot van verweerster afkomstig is uit Afghanistan en dat zijn asielrelaas aan de situatie in zijn land van herkomst is getoetst. De gestelde problemen in Wit-Rusland van de echtgenoot zijn dan ook niet, en daartoe wijst de Staatssecretaris andermaal op de uitspraak van uw Afdeling 18 augustus 2003 en de overige door de Staatssecretaris aangehaalde jurisprudentie, richtinggevend voor de beoordeling van die asielaanvraag. Ook overigens doet die feitelijke grondslag niet terzake. De Staatssecretaris heeft het asielrelaas van verweerster ook in zoverre in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten.

Vergelijk:

-AbRS, 30 augustus 2006, nr. 200603078/1, JV 2006/419.

- 4.15 De rechtbank heeft bovenstaande toetsingskader in het geheel niet onderkend. In dat licht komt de overweging van de rechtbank ter zake van het mvv-vereiste dat zou gelden voor verweerster de Staatssecretaris ook onbegrijpelijk voor.
- 4.16 De uitspraak dient gelet op het vorenstaande te worden vernietigd.
- 4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegronde verklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegronde verklaring van het door verweerster tegen het besluit van 23 mei 2006 ingestelde beroep.

Zwolle, 25 juli 2007

Gemachtigde

D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6784
telefax 038 460 9152